

Vergaderjaar 2008–2009

30 696

Wijziging van de Wet op de lijkbezorging

Nr. 27

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN KONINKRIJKSRELATIES

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 22 september 2008

Met het oog op de stemmingen over het wetsvoorstel zend ik u hierbij, mede namens de minister van Justitie en de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, zoals toegezegd mijn reactie op de motie-Brinkman, op stuk nr. 25, en op het gewijzigde amendement-Van Beek, op stuk nr. 26. Tot slot ga ik, naar aanleiding van een vraag van mevrouw Arib, in op een verondersteld verschil in antwoorden met betrekking tot de privacy van overledenen.

In mijn reactie op de motie-Brinkman betrek ik ook de gedachte die daarachter ligt, aangezien de heer Brinkman tijdens de plenaire behandeling op 4 september jl. vroeg of die mij sympathiek was. Ik vat deze gedachte kort samen als: er moet meer gebruik worden gemaakt van DNA-materiaal van onbekende doden om misdrijven op te lossen. Naar mijn oordeel gaat het er vooral om dat er op de juiste wijze wordt omgegaan met het materiaal dat van een onbekende dode wordt afgenomen. Ik heb tijdens de plenaire behandeling al aangegeven dat in het voorliggende wetsvoorstel wordt uitgegaan van een doelbinding. Het doel is het vaststellen van de identiteit van de onbekende dode. Het DNA-profiel van onbekende doden van wie niet bekend is dat zij op enige wijze in verband staan met strafbare feiten, zal dan ook niet gebruikt worden om misdrijven op te helderen. Op dit punt behoren doden niet anders bejegend te worden dan levenden, die we immers ook niet lukraak, zonder een redelijk vermoeden van schuld, blootstellen aan opsporingsonderzoek.

DNA-profielen van ongeïdentificeerde personen die vermoedelijk als gevolg van een misdrijf zijn overleden, worden nu al in de DNA-databank voor strafzaken opgenomen, hetzij als slachtoffer, hetzij als verdachte. Als er aanleiding is om te veronderstellen dat de ongeïdentificeerde overledene verdachte is van een strafbaar feit (bijvoorbeeld de doodgeschoten roofovervaller wiens identiteit niet kan worden achterhaald), dan kan zijn DNA-profiel al op basis van de huidige regelgeving worden vergeleken

met de andere DNA-profielen die in de DNA-databank voor strafzaken zijn verwerkt. Voor deze categorie is dus al geregeld wat de heer Brinkman vraagt.

Ik acht de motie dan ook deels ongewenst en deels overbodig en ontraad deze derhalve.

De heer Van Beek heeft zijn amendement nu aangevuld met een overgangsbepaling. Dat maakt het voor de praktijk beter hanteerbaar, maar ik blijf onverminderd van oordeel dat het amendement geen steun verdient omdat het een onnodige regulering betekent van een zaak die heel wel kan worden overgelaten aan de praktijk. De houder van een begraafplaats weet zelf het beste of er na tien jaar geruimd kan worden; hij is niet gebaat met een algeheel verbod op ruimen van algemene graven totdat vijftien jaar zijn verstreken. Voorts acht ik het bezwaarlijk dat het amendement tot een kostenverhoging leidt, doordat graven die voor vijftien jaar worden uitgegeven duurder zullen zijn dan graven die nu voor tien jaar worden uitgegeven. Ik ontraad derhalve het amendement op stuk nr. 26.

Ten slotte ben ik de Kamer nog een antwoord schuldig op een vraag van mevrouw Arib over persoonlijke gegevens die door zorginstellingen aan uitvaartcentra worden doorgegeven. Eerder heeft zij hierover schriftelijke vragen gesteld aan mij en de minister van VWS, waarbij de tweede vraag betrekking had op persoonlijke gegevens van overledenen. In onze beantwoording is onder meer gesteld dat de Wet bescherming persoonsgegevens niet van toepassing is op *overledenen*.¹ Volgens mevrouw Arib zou de minister van VWS daar echter anders over denken. Ik veronderstel dat zij in dit verband doelt op de brief van de minister van VWS aan de Kamer van 4 juli jl., waarin hij ingaat op de privacybescherming van burgers ten aanzien van misbruik van (genetische) gegevens, in casu betrekking hebbend op *in leven zijnde personen* die zich laten testen. In zijn brief merkt de minister op dat, voor zover hier relevant: «De regelgeving op dit terrein zoals de Wet bescherming persoonsgegevens (...) voorkomt dat dergelijke gegevens zonder toestemming aan derden buiten de gezondheidszorg gegeven mogen worden». ² Het gaat al met al om twee soorten gegevens. Daarbij geldt voor gegevens die betrekking hebben op overledenen dat ze niet onder de reikwijdte van de Wet bescherming persoonsgegevens vallen, en voor gegevens die betrekking hebben op in leven zijnde personen dat die wel onder die wet vallen. Van enige discrepantie tussen eerder gegeven antwoorden is dan ook geen sprake.

De staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,
A. Th. B. Bijleveld-Schouten

¹ Aanhangsel Handelingen II 2007/08, nr. 3262.

² Kamerstukken II 2007/08, 22 894, nr. 179, p. 10.